

SCIENTIFIC NAME:

Quercus edithiae

Skan

ຊື່ພື້ນບ້ານ:

Sòi editha (Vietnam)

FAMILY:

Fagaceae

Joeri S. Strijk (Alliance for Conservation Tree Genomics ACTG)

Karina Orozco & Amy Byrne (The Morton Arboretum)

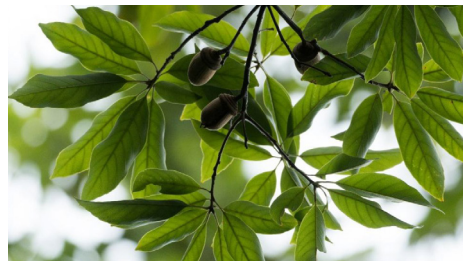

ສະຖານະພາບຄວາມສ່ຽງ

ໃກ້ຈະສູນພັນ (Endangered).

ຄໍາອະທິບາຍທາງດ້ານພຶດສາດ

ໝາກແກ່ແກ່ຢູ່ສາຂາ (ຮູບພາບ © tkp123, CC BY-NC, iNaturalist).

ຕົ້ນໄມ້ໃຫຍ່, ສູງຕັ້ງແຕ່ 9–10 ເມັດ, **ກົງງ່າອ່ອນ** ຈະມີຂົນອ່ອນຍາວສີແດງຂີ້ໜຽງ, ແຕ່ຫຼັງຈາກ ນັ້ນບໍ່ດົນ ຂົນຈະຫ່າງໆສີຊືດຈາງ, ມີຮອຍແຕກນ້ອຍໆ. **ຍອດ** ຮູບໄຂ່, ມີເກັດປາຍຕັດຫຼື ມົນ, ກ້ຽງ, ຂອບມີຂົນ.

ໃບ ຮູບຂອບຂະໜານ-ແກມຮູບຮີ, ສ່ວນທີ່ກວ້າງສຸດຢູ່ທາງກາງ, ກົກໃບ ຮຽວແຫຼມ ຫຼື ຮູບຫຼັ້ມ, ປາຍໃບມົນ, ຍາວ 7–15 ຊັງຕີເມັດ ແລະ ກວ້າງ 3–6 ຊັງຕີເມັດ. ໜ້າໃບ ບໍ່ມີຂົນ ແລະ ເຫຼືອມເຫງົາ, ຫຼັງໃບມີຂົນອ່ອນຍາວສີແດງຂີ້ໜຽງ ແຕ່ຈະປ່ຽນເປັນຂົນຈະຫ່າງໆຢ່າງໄວວາ. ກົກໃບລຽບ ຫຼື ເປັນຄືນ, ປາຍໃບຫຍັກ-ຫຍັກເປັນແຂ້ວ. ເສັ້ນກາງໃບເຫັນໄດ້ຊັດ ເຈນ, ເສັ້ນໃບດ້ານຂ້າງ 9–10 ຄູ່, ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນດ້ານຫຼັງໃບ, ເປັນມຸມ 30 ກັບເສັ້ນກາງໃບ. **ກ້ານໃບ** ຍາວ 2–2.5 ຊັງຕີເມັດ.

ນິໄສ (ຮູບພາບ © K.Barretto, CC BY-NC-ND, iNaturalist).

ການກະຈາຍພັນ

ຈີນ, ຫວຽດນາມ.

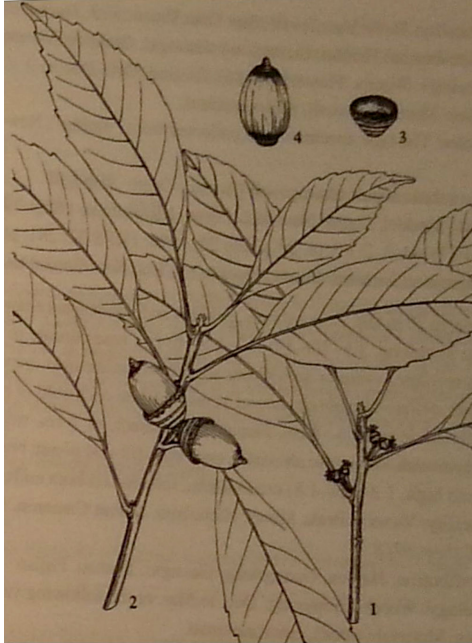
ປ່າດົງດິບເຂດພູສູງ. ແຕ່ 400–1800

ເມັດຈາກລະດັບໜ້ານ້ຳທະເລ.

ເບືອກຕົ້ນໄມ້ (ຮູບພາບ © KFBG)

ຊໍດອກແມ່ຊິງກະບອກຮຽວນ້ອຍ ມີດອກ 3-4 ດອກ, ກ້ານເກສອນແມ່ 4, ຂ້ອນຂ້າງຍາວ, ຮວງຮັບລະອອງ ເກສອນໜາຫຼາຍ.

ພາບປະກອບດ້ານວິຊາການ (ພິດຂອງຈິນ 1998).

ໝາກແກ່ (ຮູບ © Tausher, CC BY-NC, iNaturalist).

ໃບ ແລະໝາກອ່ອນ (ຮູບພາບ © liaoliao, CC BY-NC, iNaturalist).

ຊໍໝາກ ສັ້ນຫຼາຍ, ສ່ວນຫຼາຍສັ້ນກວ່າກ້ານໃບ. **ກາບຫຸ້ມໝາກ (ຮູບຖ້ວຍ)** ຫຸ້ມ 1/3-1/4 ຂອງໝາກ, ຮູບລະຄັງ, ຍາວ 1.2-1.5 ຊັງຕີແມັດ ແລະ ມີເສັ້ນຜ່າສູນກາງ 1.8-2.2 ຊັງຕີແມັດ. ມີຂົນທ່າງໆດ້ານນອກ, ດ້ານໃນມີຂົນ ອ່ອນຍາວສີແດງຂີ້ໜັງ, ດ້ານນອກມີວົງຊ້ອນກັນ 6-8 ວົງ, ວົງດ້ານລຸ່ມເກືອບລຽບ, ວົງດ້ານເທິງເປັນຮອຍຫຍັກ. **ໝາກ** ຮູບຮີຂອບຂະໜານ, ຍາວ 3-4.5 ຊັງຕີແມັດ ແລະ ເສັ້ນຜ່າສູນກາງ 2-3 ຊັງຕີແມັດ, ມີປາຍແຫຼມສັ້ນໆ. ຕອນຍັງອ່ອນ ຈະມີຂົນຍາວອ່ອນລຽບ, ແຕ່ດົນໄປຈະກັ່ງໆ, ຍົກເວັ້ນປາຍຈະຍັງມີຂົນອ່ອນໜາ. **ຮອຍ** ມີຮອຍນູນເລັກນ້ອຍ, ເສັ້ນຜ່າສູນກາງ ສູງສຸດ 7 ມິນລິແມັດ.

ຄໍາແນະນໍາໃນການເກັບໝາກ (ແກ່ນ) ສໍາລັບກໍາແນວພັນໃນເຮືອນຫົ່ມ

ອອກດອກ-ໝາກ

ອອກດອກ:
ເດືອນ ເມສາ-ມິຖຸນາ.

ໝາກ:
ເດືອນ ຕຸລາ-ທັນວາ.

ການຂະຫຍາຍພັນ:
ໂດຍສັດກັດແທະ (ກະຫອກ, ໝູ, ໝູນ້ອຍ?).

ຄວາມຕ້ອງການແສງ ຫຼື ຂໍ້ມູນທາງລະບົບນິເວດວິທະຍາ:
ຍັງຕ້ອງສຶກສາຢັ້ງຢືນ.

ການນໍາໃຊ້:

ບໍ່ມີຂໍ້ມູນ.

ເມື່ອໝາກແກ່, ໃຫ້ເກັບແກ່ນໂດຍກົງຈາກຕົ້ນ ໂດຍການສັ່ນງ່າ ຫຼື ແມ້ນໂດຍໄມ້ສ້າວ. ເນື່ອງຈາກອັດຕາການຫງອກຂອງ ແກ່ນແມ່ນຈະຫຼຸດລົງໄວຫຼັງຈາກທີ່ຕົກລົງພື້ນດິນ ແລະ ມີຄວາມສ່ຽງທີ່ຈະຖືກທໍາລາຍໂດຍສັດ ແລະ ແມງໄມ້ ດັ່ງນັ້ນຄວນ ເກັບໂດຍກົງຈາກຕົ້ນດີກວ່າເກັບຈາກພື້ນດິນ. ຖ້າແກ່ນບໍ່ມີຫຼາຍ, ກໍສາມາດນໍາເອົາຊໍໝາກ ແລະ ແກ່ນທີ່ຕົກຕາມພື້ນດິນມາໃຊ້ ຂະຫຍາຍພັນຢູ່ເຮືອນຫົ່ມໄດ້.

ບໍ່ຄວນປອກ ເປືອກໝາກ ຂອງໝາກ ແລະ ຊໍໝາກ (ບໍ່ເອົາສ່ວນທີ່ ມີໝາກກາບຫຸ້ມໝາກ (ຮູບຖ້ວຍ) ອອກເພື່ອໃຫ້ເຫັນ ແກ່ນທາງໃນ). ການປອກເປືອກເພື່ອໃຫ້ເຫັນແກ່ນທາງໃນຈະເຮັດໃຫ້ ມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການຖືກ ທໍາລາຍຈາກແມງໄມ້ ແລະ ແຫ້ງໃນລະຫວ່າງ ການຂົນສົ່ງ, ແລະ ການເກັບຮັກສາ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ການລະບຸ ຈັດຈໍາແນກແນວ ພັນມີຄວາມຍຸ້ງຍາກ. ບໍ່ຄວນ ປອກເປືອກ ຊໍໝາກເພື່ອແຍກໝາກອອກມາເປັນແຕ່ລະ ໝາກ. ກຸ່ມ ຂອງຕົ້ນ ກໍຊະນິດນີ້, ຈະອອກໝາກໃກ້ໆກັນ ສາມາດເກັບຕົວຢ່າງ ແກ່ນແນວພັນເປັນ ປະຊາກອນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ສາມາດເກັບຮວບຮວມ ໃນຖົງ ອັນດຽວກັນໄດ້. ແກ່ນທີ່ເກັບຈາກຕົ້ນທີ່ຫ່າງ ກັນກັນ 100-150 ແມັດ ບໍ່ຄວນນໍາມາປົນກັນ, ຕ້ອງແຍກເກັບໃນຖົງທີ່ຕ່າງ ກັນ. ຫາກມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ຄວນ ເກັບກໍາຂໍ້ມູນທາງດ້ານພູມສາດ ສໍາລັບ ປະຊາກອນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ແຕ່ລະຖົງທີ່ເກັບ ຈາກປະຊາກອນເຫຼົ່ານັ້ນຈະຕ້ອງລະບຸຂໍ້ມູນລະອຽດເຊັ່ນດຽວກັນ. ການເກັບກິ່ງກ້ານນ້ອຍໆ ແລະ ໃບຈາກຕົ້ນທີ່ເກັບໝາກ ໃສ່ໃນຖົງທີ່ເກັບຕົວຢ່າງນໍາຢັ້ງເປັນການດີ ເພື່ອຊ່ວຍໃນການລະບຸຊະນິດ.